

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza,
w sprawie **T. K. , A. S., P. M. i M. B.**, skazanych z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29
lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 26 lutego 2016 r.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 kwietnia 2015r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 13 marca 2014r.,

- 1. oddala kasację;**
- 2. zwalnia skazanego P. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. obciąża skazanych T. K., A. S. i M. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających;**
- 4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. G. - Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 1.180,80 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz udział w rozprawie kasacyjnej w sprawie skazanego P. M.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r., skazał:

1) P. M.: a) za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywną w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 50 zł;

b) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając stawki na kwotę 50 zł;

- łącznie wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 360 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 zł;

nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści z popełnienia przestępstwa, a na podstawie art. 70 ust. 1 cyt. ustawy orzekł przepadek środków i substancji psychotropowych.

2) A. S. za przestępstwo z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 zł;

nadto na podstawie art. 70 ust. 1 cyt. ustawy orzekł przepadek środków odurzających i substancji psychotropowych;

3) M. B.: a) za przestępstwo z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 12 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 zł;

b) za przestępstwo z art. 62 § 1 cyt. ustawy – na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- łącznie wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności;

nadto na podstawie art. 70 ust. 2 cyt. ustawy orzekł przepadek środków odurzających i substancji psychotropowych.

4) T. K.: a) za przestępstwo z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 30 zł;

b) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 30 zł;

- łącznie wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 240 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 30 zł;

nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami prokurator, obrońcy oskarżonych M. B., A. S., T.K. oraz osobiście oskarżony P. M.

W apelacjach obrońców i oskarżonego M. kwestionowano m. in. ocenę dowodów, w tym sposób wykorzystania dowodów z materiałów kontroli operacyjnej. Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego M. podniósł zarzut z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazując na nienależytą obsadę sądu.

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 r.;

- wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego P. M. zmienił w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej zakwalifikował z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przepisy te przyjął za podstawę skazania, zaś za podstawę orzeczonej kary przyjął art. 56 ust. 3 ustawy w zw. art. 65 § 1 k.k.;

- wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego A. S. zmienił w ten sposób, że przyjął, iż przedmiotem zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt 7ppkt c części dyspozytywnej był środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste;

- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. M. i A. S. utrzymał w mocy, przy czym apelację obrońcy oskarżonego A. S. uznał za oczywiście bezzasadną;

- wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonych M. B., T. K. utrzymał w mocy, uznając apelację prokuratora w tej części oraz obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanych P. M., M. B., A. S., T. K.

Obrońca P. M. zarzucił rozstrzygnięciu:

- I. naruszenie art.439 § 1 pkt. 2 w zw. z art.77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji pomimo, iż podczas wydawania orzeczenia w sprawie Sąd był nienależycie obsadzony - w składzie orzekającym brał udział sędzieja na delegacji ministerialnej bez wskazania jej czasookresu, co skutkowało wydaniem rozstrzygnięcia przez Sędziego nieposiadającego uprawnień do orzekania, a zatem zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza
- II. naruszenie prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.4,5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art.92 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przyjęciu przez Sąd Odwoławczy oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, dokonanej przez Sąd Rejonowy z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i wbrew zasadom logiki i zdrowego rozsądku
- III. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji zaniechania ustalenia, że ewentualna dalsza sprzedaż środków odurzających i substancji psychotropowych, w których obrocie miałby brać udział oskarżony, miała nastąpić na rzecz osób niebędących konsumentami, podczas gdy dopiero jednoznaczne wskazanie, że zbycie środków odurzających następuje w ilościach hurtowych na rzecz tzw. dealerów a nie konsumentów, umożliwia przypisanie czynu z art. 56 ust. 3 o przeciwdziałaniu narkomanii
- IV. obrazę prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 19 § 1 ustawy o Policji poprzez nadanie waloru legalności materiałom uzyskanym w ramach kontroli operacyjnej zarządzanej wobec P. M., pomimo iż ww. artykuł nie wymienia czynu penalizowanego przez art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Obrońca M. B. zarzucił rozstrzygnięciu:

- I. naruszenie art.439 § 1 pkt. 2 w zw. z art.77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych polegające na utrzymaniu w mocy wyroku

Sądu I instancji pomimo, iż podczas wydawania orzeczenia w sprawie Sąd był nienależycie obsadzony- w składzie orzekającym brał udział sędziego na delegacji ministerialnej bez wskazania jej czasookresu, co skutkowało wydaniem rozstrzygnięcia przez Sędzię nieposiadającego uprawnień do orzekania, a zatem zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza

II. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 30 k.k. w zw. z art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie, pomimo prawidłowo poczynionych w tym zakresie przez Sąd Rejonowy i przyjętych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych co do okoliczności wejścia skazanego w posiadanie 5 kapsułek mefedronu o łącznej wadze 2,49 grama- skazany nabył substancje legalnie w czasie, gdy jej posiadanie i obrót były dozwolone

III. naruszenie prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4,5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art.92 k.p.k. w zw. z art.457 § 3 k.p.k., polegające na przyjęciu przez Sąd Odwoławczy oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, dokonanej przez Sąd Rejonowy z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i wbrew zasadom logiki i zdrowego rozsądku

IV. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art.433 § 2 k.p.k. w zw. z art.457 § 3 k.p.k. polegające na nieodniesieniu się przez Sąd Okręgowy do sformułowanego przez obrońcę w środku odwoławczym od wyroku Sądu Rejonowego zarzutu naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne określenie czasookresu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.10 sentencji wyroku

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Obrońca A. S. zarzucił rozstrzygnięciu:

I. naruszenie art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i zaakceptowanie nienależytej obsady sądu rozpoznającego niniejszą sprawę w pierwszej instancji, wynikającej z nieprawidłowego, w świetle przepisów ustrojowych (ustawa z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych) określenia ram czasowych delegowania sędziego, podczas gdy w niniejszej

sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady Sądu, gdyż w delegacji sędziego Sądu Okręgowego nie wskazano dokładnego okresu.

II. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 19 ust. 3, 15c, 15d, 15e ustawy o Policji poprzez uznanie, iż możliwym było wykorzystanie całości materiałów dowodowych zebranych w ramach kontroli operacyjnej wobec P. M., podczas gdy zgodę następczą wobec A. S. wydano tylko raz, po 3 miesiącach kontroli i zgoda ta obejmowała jedynie okres pierwszej kontroli

III. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego mającą niekorzystny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 2 k.p.k. w zw. z art. 401 § 2 k.p.k. w zw. z art. 402 § 2 k.p.k. poprzez zaaprobowanie postępowania przed Sądem I instancji, które odbyło się z naruszeniem zasady bezpośredniości, szybkości, ciągłości i koncentracji materiału dowodowego, które przejawiało się w długotrwałym procesie trwającym blisko 3 lata, co skutkowało zatarciem w pamięci najważniejszych i kluczowych dowodów i mogło mieć wpływ na prawo oskarżonego do obrony, a ponadto zdeprecjonowanie okoliczności, że tak długi okres wyrokowania w sprawie miał bezpośredni wpływ na wymiar kary wobec A. S.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca T. K. zarzucił rozstrzygnięciu:

I. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 19 ust. 1-3 i 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na uznaniu przez Sąd odwoławczy, że Sąd I instancji zasadnie przeprowadził dowód ze zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej materiałów, podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu w części dotyczącej T. K. było niedopuszczalne

II. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 19 ust. 2 ustawy o Policji w zw. z art. 94 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., której dokonał Sąd odwoławczy poprzez uznanie, że postanowienie Sądu o zarządzeniu kontroli operacyjnej i

wyrażeniu zgody następcej może odwoływać się do treści zawartych we wniosku o udzielenie zgody następcej, bez wskazania w rozstrzygnięciu rzeczonego postanowienia ściśle określonego przestępstwa, którego kontrola ma dotyczyć

III. rażące naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych polegające na błędnym ustaleniu, że Sąd I instancji był należycie obsadzony, podczas gdy w składzie orzekającym brał udział sędzia Sądu Okręgowego w B. delegowany na podstawie tzw. delegacji ministerialnej, co wobec zaniechania okresu tej delegacji stanowiło o udziale w rozpoznaniu sprawy przez sędziego nieposiadającego uprawnień do orzekania, a zatem było bezwzględną podstawą uchylenia wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje nie zasługują na uwzględnienie.

W kasacjach podnoszony jest tożsamy zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art.77 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, polegający na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Rejonowego pomimo, iż podczas wydawania orzeczenia sąd był nienależycie obsadzony. W składzie orzekającym brał udział sędzia Sądu Okręgowego w B. delegowany na podstawie t.zw. delegacji ministerialnej, do Sądu Rejonowego w B. w celu zakończenia rozpoznawania spraw o sygn. akt III K .../11, III K .../07. XV K .../08, co wobec zaniechania wskazania czasookresu tejże delegacji skutkowało, zdaniem skarżących, wydaniem rozstrzygnięcia przez sędziego nie posiadającego uprawnień do orzekania, a zatem zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza.

Zarzut nienależytej obsady sądu orzekającego w I instancji został przez wszystkich obrońców podniesiony na rozprawie apelacyjnej i sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo się do niego odniósł.

Skarżący przytoczyli argumenty nie odnoszące się do delegacji, na podstawie której delegowany sędzia brał udział w orzekaniu w przedmiotowej sprawie. Argumenty te i cytowane orzecznictwo odnoszą się bowiem do delegacji udzielanej na podstawie art.77 ust. 8 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez prezesa sądu okręgowego lub apelacyjnego. Natomiast kwestionowany przez

skarżących dokument stanowi delegację udzieloną na podstawie art. 77 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy.

O ile, istotnie, określenie terminu delegacji „do czasu zakończenia sprawy” nie jest dopuszczalne w odniesieniu do delegacji t.zw. prezesowskiej, to - jak najbardziej - jest prawidłowe i dopuszczalne w stosunku do delegacji ministerialnej; termin jej zakończenia był związany z zakończeniem terminu rozpoznania sprawy przez sędziego delegowanego.

Sąd Najwyższy w wydanych w tym przedmiocie postanowieniach w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości rozstrzygnął, że taki sposób określenia czasu trwania delegacji ministerialnej spełnia kryteria delegacji na czas nieokreślony (por. postanowienie z dnia 26 lutego 1993 r., I KZP 42/92 – OSNKW 1993 r., z. 5 – 6, poz. 37; postanowienie z dnia 2 grudnia 2004 r., II KK 72/04, R – OSNKW 2004, poz. 2245).

Podnoszone przez obrońców P. M., T. K. i A. S. zarzuty, podważające legalność materiałów dowodowych, uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej, stanowiły podstawę zarzutów apelacyjnych.

Do tych zarzutów sąd odwoławczy szczegółowo się odniósł, a jego argumentacja zasługuje na pełną aprobatę. Tymczasem skarżący nie do końca dostrzegają różnicę pomiędzy podsłuchem procesowym, zarządzanym na podstawie art. 237 k.p.k., a podsłuchem operacyjnym, stosowanym na podstawie art. 19 ustawy o Policji. Zasadniczo różny jest katalog przestępstw, co do których mogą być stosowane obie instytucje oraz moment ich zastosowania.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z podsłuchem operacyjnym, regulowanym przepisami ustawy o Policji. Kwestie więc jego legalności winny być oceniane w oparciu o zapisy tej ustawy.

Wprowadzenie do sprawy materiału dowodowego, uzyskanego w drodze kontroli operacyjnej, prowadzonej pod kryptonimem „M.”, „Z.” i „L.”, było prawidłowe i znajdowało oparcie w orzecznictwie sądowym i regulacjach ustawy o Policji. Materiały te dotyczyły bowiem rozmów, mających stanowić dowód popełnienia czynów, związanych z nielegalnym obrotem substancjami psychotropowymi, które należą do katalogu czynów, określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji.

Decyzje Sądu Okręgowego w przedmiocie t.zw. zgód następnych, dotyczących możliwości wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej, zarządzanej wobec P. M., w stosunku do pozostałych oskarżonych, zostały wydane w oparciu o kryteria określone w ustawie o Policji, zarówno co do wymaganej treści wniosków postanowień, jak też ustawowych terminów ich wydania.

Brak jest zatem podstaw do skutecznego zakwestionowania kluczowego dowodu w niniejszej sprawie, jakim są materiały z kontroli operacyjnej. Przypomnieć należy, że w praktyce orzeczniczej sądów zaaprobowano pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, OSNKW 2007, z. 5, poz. 37, w szczególności, iż jest możliwe wykorzystanie dowodów zebranych w toku kontroli operacyjnej wobec tzw. katalogowego przestępstwa innej osoby niż objęta postanowieniem sądu oraz wobec osoby tym postanowieniem wprowadzie objętej, ale co do innego przestępstwa katalogowego niż wymienione w tym postanowieniu. Warunkiem uznania przeprowadzonej kontroli operacyjnej za legalną jest zaś uzyskanie następczej zgody sądu. Tak ukształtowana linia orzecznicza znalazła pełną aprobatę w stanowisku wyrażonym w uchwale 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., I KZP 32/10, OSNKW 2011, z. 3, poz. 22.

Najistotniejsze jest to, iż w realiach sprawy uzyskano wymaganą zgodę sądu, tym samym prawną gwarancję, że kontrola operacyjna dotyczyła określonej osoby w związku z określonym przestępstwem, co do którego dopuszczalne było jej zarządzenie.

W aktualnym stanie prawnym, w następstwie nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 53, poz. 273), we wszystkich ustawach dających kompetencje wymienionym w nich organom do stosowania kontroli operacyjnej zawarto uregulowania stanowiące de facto akceptację dla istniejącej już praktyki, zgodnie z którą za dopuszczalne uznano wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas tej kontroli wyłącznie w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego dopuszczalne jest stosowanie takiej kontroli, jak również unormowano ustawowo tzw. instytucję zgody następnej.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem prokuratora, przedstawionym w pisemnej odpowiedzi na kasację, że pozostałe zarzuty, zawarte w skargach kasacyjnych obrońcy M. B. i P. M., dotyczą ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy obu instancji i stanowią powielenie zarzutów i argumentacji apelacji.

Podnoszone w kasacji obrońcy P. M. zarzuty obraży prawa procesowego, polegające na przyjęciu przez sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd Rejonowy, z przekroczeniem zasad swobody, logiki i zdrowego rozsądku, zwłaszcza w odniesieniu do zeznań świadków A. S. i M. O., ograniczają się do odmiennej oceny tego dowodu, którego wiarygodność została już wyczerpująco omówiona w uzasadnieniach sądów obu instancji. Kasacja w tym zakresie zmierza więc jedynie do podważenia prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych.

Podobnie obrońca M. B. w swojej kasacji dąży do podważenia oceny prawidłowo przeprowadzonych dowodów w postaci zeznań świadków i opinii biegłych, nie wykazuje natomiast aby oceny te zostały dokonane z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k.

Zawarty w skardze obrońcy A. S. zarzut obraży prawa procesowego, odnoszący się do długotrwałości postępowania sądowego w I instancji, stanowi powielenie takiego samego zarzutu z postępowania apelacyjnego, co do którego wypowiedział się sąd odwoławczy, konstatując, iż blisko 3-letni okres rozpoznawania sprawy, wynikał z jej obszerności i stopnia skomplikowania, a owa długotrwałość w żaden sposób nie wpłynęła na wynik procedowania sądu.

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy oddalił kasację.